

MPK

Master i Professionel Kommunikation på RUC
(1. del fra 010918-300619)

<https://ruc.dk/master-i-professionel-kommunikation>

Rapport til Pressens Uddannelsesfond

Af Malene Birkelund, journalist på Fyens Stiftstidende

Indledning:

Hvad får en erfaren dagbladsjournalist ud af at læse en master i professionel kommunikation? Spørgsmålet er jeg blevet stillet rigtig mange gange, siden jeg i efteråret 2018 begyndte at læse på RUC, men svaret er overraskende enkelt: Jeg ønskede at bygge en akademisk del oven på den håndværksmæssige uddannelse, som jeg i sin tid fik på DJH.

Selvfølgelig er jeg allerede professionel kommunikatør, og man behøver naturligvis ikke være akademiker for at arbejde som journalist, så længe man er i stand til at researche de rigtige steder og stille de rigtige spørgsmål. Men hvis jeg ønskede at løfte mig op over de enkle spørgsmål for at se problematikken og situationen i en anden sammenhæng, end jeg plejede, var det et rigtigt skridt, jeg tog, da jeg begyndte på RUC.

Det har vist sig, at jeg i forbindelse med det første år på RUC har fået fyldt en masse kommunikationsteori på, som jeg ofte kan se linjer til i mit eksisterende arbejde. Desuden har jeg også fået meget ud af at diskutere kommunikation med de andre faggrupper, der er repræsenteret på mit hold, og jeg har samtidig skærpet min argumentation – både mundtligt og skriftligt. Det har ganske enkelt været et privilegium at få udvidet sit verdensbillede og få ny viden ind på hyldeerne i hovedet.

Grunden til, at jeg begyndte at læse en master på RUC, var, at jeg var sulten efter at kunne fordybe mig i teorier i et længere forløb, og af den grund valgte jeg året igennem helt bevidst at arbejde med kommunikationsformer, som ligger længere fra min daglige, faglige felt. Jeg skrev projektopgave om den måde, pædagogisk personale kommunikerer om børn på. Et arbejde, der har givet indblik i, hvad vanere og rutiner betyder for den måde, vi ubevidst problematiserer og dermed risikerer at stigmatisere børnene tidligt på. Selv om opgaven ligger langt fra journalistik, blev den en øjenåbner for, hvor vigtig kommunikation mellem mennesker er.

Efter at være kommet gennem uddannelsens første del (et år), vil jeg pege på to emner, som jeg med det samme kunne tage med tilbage i mit daglige arbejde: socialkonstruktionisme og diskursanalyse. Det vil jeg fortælle om i de følgende afsnit.

Billeder på første side: Undervisningens første del finder sted over seks weekender på Søminestationen i Holbæk, som med placering ned til skov og fjord indbyder til walk'n'talk. Underviserne består af både eksterne og interne professorer fra RUC, blandt andre Kim Schrøder (øverste billede) og politisk rådgiver og kommunikator Rasmus Jønsson. Sidste MPK-weekendseminar (april) markeres med en temafest, som det ene holds studerende arrangerer for begge hold/årgange.

Socialkonstruktionisme og journalistik:

Hvis man kan blive forført af en teoretiker, er jeg blevet det af socialkonstruktionisten Kenneth Gergen. Det er ham, der pointerer, at alting bare er en konstruktion, og at ting eksisterer, som de gør, fordi vi er blevet enige om det, og derfor lige så godt kunne være blevet noget andet – hvis vi ellers kunne blive enige om det i stedet. Tankeeksperimentet er interessant på mange planer, fordi det hele tiden tvinger én til at stille spørgsmål ved antagelser, man anser for logiske og faste. Hvorfor er dét at være midaldrende for eksempel som udgangspunkt negativt ladet i betydningen "gammel", når det også betyder, at man har erfaring og dermed er "på toppen"? Det er måden, vi taler til hinanden om verden, der bestemmer, hvordan den bliver. Logikken er derfor, at hvis man vil ændre verden, må man ændre det sprog, man bruger om den.

At overføre Gergen til journalistik er nærliggende og en vækkelse, der så småt er i gang – også på min redaktion. I stedet for at forfølge de klassiske nyhedskriterier, går man kort sagt konstruktivt til opgaven – f.eks. sommerens problem med løse elløbehjul, som generer andre trafikanter og fodgængere i storbyerne: Hvordan løser man problemet med elløbehjul i andre byer? Hvorfor er elløbehjulene så spændende at køre på?

Det socialkonstruktionistiske ståsted udfordrer vanetækninger, og alene af den grund er det lærerigt at få med tilbage på redaktionen.

Diskursanalyse og journalistik:

Diskursanalyse bliver af nogle beskrevet som holdninger, der bevæger sig som sæbebobler, og kun eksisterer indtil de sprænger eller flyder sammen med en anden sæbeboble, og det kan ærlig talt være ret langhåret at lave en diskursanalyse ud fra en samtale eller et politisk program. Det er ret nørdet. Men holdningsstrømmene, der opstår tilfældigt eller aktivt forsøges sat i sving, er væsentlige for den fortælling, man som journalist er i gang med at bidrage til.

Det journalistiske produkt kommer uvilkårligt til at indgå som en form for bilag til en større samfundsmæssig fortælling, uanset om man er bevidst om andres interesse i fortællingen/konflikten eller ej, og af den grund er det vigtigt at være bevidst om den. Selvfølgelig søger man som tilstræbt objektiv journalist altid at analysere forskellige bevæggrunde, men forelæsningsen med professor Louise Philips, RUC, og arbejdet med diskursanalyse har skærpet mit blik for alt det, der findes rundt om historien. Det, som sætter lyset på den.

Studiets opbygning:

MPK lægger i sin undervisning vægt på at give de studerende mulighed for at reflektere over deres ny viden. Det kommer til udtryk gennem kontinuerligt gruppearbejde – analogt som digitalt – hvilket i sig selv kan være en kommunikativ øvelse. I forbindelse med gruppearbejdet skal man jo finde sin stemme og sin arbejdsform i forhold til de øvrige i gruppen, og på den måde er uddannelsen meget personligt udviklende.

Ved siden af de skriftlige opgaver, mødes vi på uddannelsen af krav om mundtlig kommunikation og træner kropssprog og stemme. Oplægget, vi hver især skal holde for en større gruppe, har en varighed på fem minutter og kan handle om hvilket som helst emne. Vi får efterfølgende feedback fra hinanden og mulighed for at prøve en del af talen igen.

MPK er berammet som et halvtidsstudie (dsv knap 20 timer om ugen) af to års varighed. Den er opbygget af fire semestre, der hver for sig består af tre weekendseminarer, altså 12 i alt, som hver for sig byder på op imod tre forelæsninger. I de mellemliggende perioder er der netbaseret gruppearbejde. Efter hvert år afsluttes med en projektopgave, og eftersom jeg bestod første års mundtlige eksamen, hvor jeg sammen med min gruppe forsvarede opgaven, fortsætter jeg på næste semester, der begynder 31. august 2019.

Ligesom modulopgaverne mellem seminarweekenderne på Søminen foregår gruppearbejdet frem mod afleveringen af den endelige projektopgave mest over skype, da RUC-studerende bor i hele landet. I den endelige fase af opgaveskrivningen valgte vi i min gruppe at mødes og arbejde. Fotos: Malene Birkelund